

MARLIES KRUIJER

De kracht
van Amélie

Roman

palm|slag

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

Foto auteur: Bert Beckers

Foto omslag: Jean-Pierre Geusens

Met dank aan kasteel Hoensbroek

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Marlies Kruijer

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493245105

NUR 342

In een keurslijf geperst
Zonder recht van spreken
Alleen maar mooi zijn,
Als op een veemarkt,
Wordt ze bekeken.
Een sierpop met geld.

Ze weet niet hoe het verder moet,
Hoe ze het niet wil, weet ze goed.
De toekomst, onbekend terrein,
Waar zou ze over tien jaar zijn?

Het lot van een jonge vrouw

1889

‘Nee!’ Amélie slaat met haar vuist op tafel. ‘Ik kan het niet accepteren! Waarom mag Alain wel op zichzelf wonen en ik niet? Ik ben al 25 en ouder dan hij.’

Ze zit in de zitkamer van hun stadpaleis in Parijs, samen met haar moeder, barones Geneviève de Containe. Het bloemstuk op de tafel wankelt even, door de stevige vuistslag.

Haar moeder, zoals altijd gekleed in een donkere japon met een eenvoudige snit, kijkt haar streng aan, met haar kin omhoog.

‘Je broer is een man, jij niet. Zo is het nu eenmaal. Jonge vrouwen moeten bij hun ouders blijven wonen, totdat ze getrouwd zijn!’

Amélie heeft haar armen over elkaar geslagen. Haar mond is een rechte streep, ze heeft een koele blik in haar ogen.

‘Ik kan mijn eigen boontjes toch wel doppen! Ik lijk Assepoester wel.’

Statig loopt ze de hal door naar de mooi betegelde familie-trap. Ze draait zich nog eenmaal om naar haar moeder. De rok van haar lichtblauwe japon met volants zwaait daarbij vervaarlijk. Ze mist nog net de palm op het buffet.

‘Wacht maar, ik ga straks ook mijn eigen weg, net als Alain!’

Over de monumentale trap loopt ze naar haar slaapkamer. Wanneer ze daar is aangekomen, slaat ze de mahoniehouten deur dicht. Het galmt door de hal beneden. Ze gaat op het grote hemelbed zitten. Haar broer Alain hoeft niet elke dag naar de nukken van moeder te luisteren, overpeinst ze. Was

zij ook maar een man. Ze mag niets alleen doen. Als ze bij een vriendin op bezoek gaat, moet er een chaperonne mee. Een stomme regel, ze ziet daar het nut niet van in. Je bent een De Containe, zegt mama steeds. 'En een De Containe heeft een naam hoog te houden.' Haar moeder zou zich toch wel wat soepeler kunnen opstellen? Vader is gelukkig een lieverd, hij probeert hun ruzies steeds te sussen. Maar hij heeft niet veel invloed op mama, omdat zij uit een voornamere familie komt.

Nou ja, mokken helpt niet veel. Ze haalt haar schouders op, gaat aan haar secretaire zitten en schrijft in haar cahier: '*Leven in vrijheid*'. Al gauw gaat ze verder met een fantasieverhaal over hoe haar leven zou zijn, als ze op zichzelf zou wonen.

Huwelijkskandidaat

‘Amélie, er komt vanmiddag bezoek. Mijn nicht Corine, ze neemt haar zoon Matthieu mee. Ik wil graag dat jij erbij komt zitten, om kennis te maken met hem. Ik heb gehoord dat het een rustige, beleefde jongeman is. Hij is 26 jaar, dus bijna dezelfde leeftijd als jij. Corine prijst hem de hemel in. Allicht, het is haar zoon. Maar ook van andere relaties hoor ik goede berichten over hem.’

Omdat ze zat te dromen aan de ontbijttafel, schrikt ze van de komst van haar moeder. Ze staat opeens achter haar, in een elegante donkerblauwe zijden japon, haar haren keurig gekapt in een wrong. Ze ruikt naar lelietjes-van-dalen, haar lievelingsparfum.

Amélie fronst haar wenkbrauwen.

‘Ik heb geen zin om op te zitten en pootjes te geven. Ik heb vanmiddag andere plannen. Ik heb vader beloofd om te onderzoeken of pachter Chirac in Pontoise een betere opbrengst van tarwe zou kunnen krijgen.’

Haar moeder kijkt haar boos aan.

‘Je bent nog steeds mijn dochter. Ik sta erop dat je vanmiddag samen met mij Corine en Matthieu ontvangt. Het is familie en het zou heel onbeleefd zijn als je niet komt. Bovendien wordt het tijd dat je eens serieus aan een huwelijk denkt.’

Onverstoorbaar eet Amélie verder. Het stokbrood is vers en knapperig. Zonder op te kijken zegt ze: ‘U doet net of die neef de prins op het witte paard is. Ik kan best een andere keer met hem kennismaken. Papa en ik gaan vanmiddag naar de pachter, ik zeg die afspraak niet af.’

‘Amélie, dit is belangrijker voor jou. Je moet erbij zijn,

anders zorg ik ervoor dat jij een week het huis niet kan verlaten.’

Amélie laat het laatste stukje brood op haar bord vallen. Ze loopt weg met haar neus in de lucht.

De butler komt de bibliotheek binnen. Amélie zit net verdiept in een roman van George Sand. Het boek heet *La mare au diable*. George Sand is inmiddels overleden. Wat een speciaal leven heeft die gehad! Ze ging echt helemaal haar eigen weg. Kon zij dat ook maar.

De butler kucht om haar aandacht te vragen.

‘Mademoiselle, uw moeder vraagt u om in de salon te komen. Zij is daar met gasten en vraagt of u ook komt.’

Verstoord kijkt ze naar de butler.

‘Ja Sancerre, ik kom zo.’

Ze staat langzaam op en loopt met een gezicht als een oorwurm naar de salon. Ze denkt: daar ga ik dan, als een lam naar de slachtbank.

Gemelijk loopt ze de salon binnen, de voorkamer, die alleen gebruikt wordt om belangrijke gasten te ontvangen. De muren zijn beschilderd met Oosterse tafereeltjes. Er staan enkele Chinese lakmeubelen. Op de zijtafels staan mooi gekleurde vazen van Japans Imari porselein. Op drie van de chique, blauwgrijze fauteuils zit het gezelschap: haar moeder, Corine en een jongeman. Hij heeft donkerblond haar, grote bakkebaarden in dezelfde kleur en een smal, fijnbesneden gezicht met een hoog voorhoofd. Wanneer Amélie binnenkomt, springt hij op uit zijn fauteuil. Zijn moeder, met haar mooie figuur, die gekleed is in een eenvoudige grijze japon van goede kwaliteit, gaat rustig staan.

‘Als dat niet Amélie is. Jongedame, jij bent aardig volwassen geworden sinds ik je de laatste keer heb gezien. Laat ik je voorstellen aan mijn zoon, Matthieu!’

Hij kijkt haar verlegen aan en zwijgt.

Amélie's moeder redt de situatie door naar haar te wijzen.

‘Toe maar, Matthieu, je mag mademoiselle De Containe de hand kussen.’

Zich vooroverbuigend kust hij haar hand.

‘Aangenaam, mademoiselle De Containe!’

Amélie maakt een reverentie voor Corine en gaat stijf rechtop zitten. Matthieu neemt plaats op de fauteuil naast haar. Zijn benen trillen.

Haar moeder glimlacht naar haar.

‘Was je weer aan het lezen, Amélie?’

Ze antwoordt met een hoofdknik.

‘Ja, lezen en schrijven, dat doet ze graag. Lees jij ook graag, Matthieu?’

Corine antwoordt voor hem: ‘Ja, hij zit vaak met zijn neus in de boeken. Hij wil goed voorbereid zijn, als zijn tijd komt om de zaak over te nemen.’

Amélie's moeder maakt een handgebaar.

‘Beste nicht, ik wil het graag van hem zelf horen. Matthieu, wat lees je meestal? Romans?’

Hoofdschuddend antwoordt hij: ‘Nee, meestal geen romans. Ik lees graag serieuzere kost, zoals boeken over aandelen en handelen. Maar vaker nog de krant. Ik ben graag op de hoogte van wat er om ons heen gebeurt.’

Bedachtzaam kijkt Amélie hem aan. Als hij niet van romans houdt, heeft hij waarschijnlijk niet veel fantasie.

Het gesprek kabbelt voort. Corine en Amélie's moeder zijn meestal aan het woord. Na een tijdje merkt Amélie's moeder op: ‘Het lijkt me een goed idee, als de twee jongelui een wandeling door de tuin gaan maken. Denk je ook niet, Corine?’

Corine knikt geanimeerd. ‘Jazeker, een prima idee. Gaan jullie maar fijn een stukje wandelen.’

Matthieu springt op als een springveer, blijkbaar blij om

naar buiten te gaan.

‘Ja, goed. Ik wil graag met u wandelen, mademoiselle. Wilt u mij rondleiden in uw tuin?’

Langzaam staat ze op. ‘Goed, laten we even wandelen. Maar niet te lang, want ik vind het buiten fris. Zullen we elkaar trouwens tutoyeren? We zijn tenslotte verre familie.’

Schutterend knikt hij.

‘Dat lijkt mij een prima idee, mademoiselle, pardon: Amélie. Je mag Matthieu tegen mij zeggen.’

Buiten wijst ze naar de oostkant van de tuin.

‘Daar achter liggen de stallen. Ik heb mijn eigen paard, Charmeuse. Een vurige merrie. Ik rijd graag paard. Is dat ook een van jouw liefhebberijen?’

Hij fronst zijn wenkbrauwen.

‘Ik zie meer de praktische kant ervan. Ik kan natuurlijk wel paardrijden, maar doe dat meestal alleen om ons land te inspecteren of om onze buren te bezoeken. Hebben jullie veel land?’ Hij kijkt haar onderzoekend aan.

‘Ja, dat gaat wel. Het meeste ligt vlak bij Parijs. We hebben elf pachters. Al hebben we die inkomsten niet echt nodig. Mijn vader houdt mij op de hoogte van onze landerijen en hun opbrengsten. En ik zoek samen met hem uit, hoe we dat kunnen verbeteren. Vanmiddag zou ik eigenlijk met hem samen naar een pachter gaan, maar hij gaat nu alleen.’

Aan zijn opgetrokken wenkbrauwen en sombere blik kan ze zien, dat hij onaangenaam verrast is.

‘Hoe sta je ertegenover, als je toekomstige vrouw meedenkt over de bedrijfsvoering?’ vraagt ze met enige argwaan.

‘Och, daar heb ik eigenlijk nog niet over nagedacht,’ is zijn nonchalante antwoord.

Terwijl ze nadenkt over zijn onbevredigende antwoord, wijst ze hem de Franse tuin, met buxushaagjes in geometrische patronen. Binnen de haagjes staan veelkleurige bloemen:

begonia's, witte lelies en veel rozen in allerlei kleuren. Hij bekijkt alles echter maar vluchtig. De wandeling duurt niet zo lang. Al gauw stuurt ze hun passen weer richting huis. Er vallen stiltes. Onder het lopen bestudeert ze haar nagels. Hij blijft vertellen over de gewassen die op hun landerijen verbouwd worden, maar ze luistert niet. Opeens hoort ze hem een vraag stellen: 'Wat doe je verder graag in je vrije tijd?'

'Ik hou ervan naar bals te gaan, omdat ik graag dans. Binnenkort zullen we weer een uitnodiging ontvangen voor een gemaskerd bal bij baron Dulieu, zoals ieder jaar. Ben jij daar ook wel eens naartoe geweest?'

Hij schudt zijn hoofd.

'Mijn ouders zijn vorig jaar wel gegaan. Mijn hoofd stond er toen niet naar. Ik had belangrijker zaken te doen. Eigenlijk dans ik niet graag.'

Ze ziet hoe haar moeder en Corine aan het raam staan te kijken. Hè, hè, gelukkig zijn ze weer bij het huis aangekomen, zodat ze afscheid kan nemen van Matthieu. In zichzelf heeft ze al enkele conclusies over hem paraat. Hij houdt niet van dansen en romans en hij heeft waarschijnlijk moeite met een vrouw, die zich bezighoudt met bedrijfsvoering. Dat laatste vooral staat haar niet aan.

Tweede ontmoeting

Ondanks de lauwe reactie van Amélie op Matthieu, nodigt haar moeder hem met zijn moeder uit voor een rijtoer. Amélie wordt op die dag weer in de salon ontboden. Haar vader en moeder zijn er deze keer allebei. Wanneer ze binnenkomt, springt Matthieu onmiddellijk in de houding.

‘Goedemorgen, Amélie. Goed om je weer te zien. Je ziet er nog mooier uit dan de vorige keer.’ Het komt er hakkelend uit. Hij kust haar hand.

Ze maakt een reverentie voor zijn moeder, die naar haar knikt.

‘Ja, nichtje, het is goed om je weer te zien. Het is prachtig weer voor een rijtoer. We hebben er zin in.’

Netjes gekleed in een keurig donker pak met een smetteloos wit hemd, wrijft Amélie’s vader over zijn kale hoofd. Zijn vriendelijke, bruine ogen glimmen.

‘Matthieu heeft veel verstand van het besturen van een landgoed, heb ik gemerkt. Ik wens jullie straks een heel fijne rit toe.’

De koetsier van de familie, Pierre, rijdt de landauer voor. Het is mooi, zonnig weer. Het gezelschap rijdt weg. Amélie’s vader staat in de deuropening en zwaait hen uit.

Corine en Amélie’s moeder zitten naast elkaar. Daardoor zijn Matthieu en Amélie genoodzaakt om eveneens naast elkaar te gaan zitten. Amélie schuift zo ver mogelijk opzij, zodat ze hem niet aanraakt. Ze voelt zijn blikken, die steeds op haar rusten. Maar ze kijkt recht voor zich uit of naar buiten. Amélie’s moeder kijkt haar streng aan.

‘Vertel Corine en Matthieu eens welke boeken je graag leest. Dat zal ze vast wel interesseren.’

Onder het mom van “ik kijk naar buiten” ontwijkt Amélie

het oogcontact.

‘O, ik lees voornamelijk romans. De vorige keer heb ik begrepen dat Matthieu meestal meer informatieve boeken leest. Ik weet niet of hij geïnteresseerd is in mijn boekenkeuze.’

Hij haast zich te zeggen: ‘Daar ben ik wel in geïnteresseerd. Ik sta er steeds voor open om nieuwe dingen te leren. Vertel er maar eens over. Wat voor soort romans lees je meestal?’

‘Ik lees meestal romans van bekende schrijvers, zoals Guy de Maupassant en Gustave Flaubert. Heel interessante boeken schrijven die. Heb je daar wel eens van gehoord?’

Aarzelend knikt hij. ‘Ja, ik heb wel van die schrijvers gehoord, maar ik heb niets van hen gelezen. Wat spreekt je aan in hun boeken?’

‘*Madame Bovary* van Flaubert bijvoorbeeld is een mooi boek. Het gaat over verlangen naar iets, dat je niet kan krijgen. Verder is het realistisch geschreven. Je ziet het gewoon voor je.’

Hij kijkt bedenkelijk. ‘Wat heb je eraan om te verlangen naar iets, wat je niet kan krijgen? Dat lijkt mij nogal zinloos.’

Amélie's ogen gaan wijd open. Nu kijkt ze wel naar hem. Zijn opmerking valt niet in goede aarde.

‘Dat maakt het leven toch een stuk mooier! Als we niet meer hopen, is het leven maar saai. Er zijn toch ook wel dingen waar jij op hoopt?’

‘Natuurlijk, ik hoop bijvoorbeeld dat het morgen ook mooi weer is. Maar dat kan echt gebeuren. Wat doe je nog meer behalve lezen, Amélie?’

Ze krijgt een rood gezicht. Aarzelend antwoordt ze: ‘Ik schrijf zelf ook wel eens verhalen.’

Verbaasd kijkt hij naar haar rode gezicht.

‘Je bent nu zo rood als een boei, schaam je je er soms voor?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

Hoewel dit er zelfverzekerd uit komt, voelt ze zich niet zo. Gelukkig vraagt hij niet meer door.

Zodra ze bij een van de landerijen van haar familie zijn aangekomen, vertelt Amélie aan hem wat daar wordt verbouwd en hoe het betalen van de pacht is geregeld.

Met een trotse houding haalt hij zijn schouders op.

‘Volgens mij is het op ons landgoed veel beter georganiseerd. Wij hebben een rentmeester in dienst, die de pacht ophaalt. Mijn vader stuurt die rentmeester nu nog aan, maar hij leert mij hoe ik dat op termijn zelf kan doen.’

Met een lege blik probeert ze te maskeren dat ze die opmerking arrogant vindt. De rest van de rijtoer praat ze niet zoveel meer. Ze kijkt naar buiten. Ondertussen is Matthieu een beetje opgeschoven, in haar richting. En hij kijkt vaak naar haar. De andere twee wisselen veelbetekenende blikken met elkaar, alsof ze willen zeggen: ‘Dat gaat goed!’

Vervolgens schuift Amélie weer zo ver mogelijk van hem weg. Ze rijden nu door de Rue de Faucourt. Daar staat een mooi herenhuis, waar Amélie naar wijst.

‘Daar woont een van mijn vrienden, Alex de Renard. Een mooi huis, hè!’

Opeens ziet Matthieu er waakzaam uit.

‘Is die Alex een man?’ vraagt hij Amélie. Ze knikt. Dan kijkt hij alsof hij water ziet branden.

‘Dat is ongebruikelijk. De meeste vrouwen hebben alleen maar vriendinnen.’

Amélies moeder haast zich om hem gerust te stellen.

‘Wees maar gerust, ze kent Alex al sinds haar vroege jeugd. Hij is de zoon van een bevriend echtpaar. Ze hebben als kinderen samen gespeeld.’

Amélies kin gaat omhoog, maar ze zegt niets. Zijn reactie bewijst voor haar dat hij nogal kortzichtig is.

Even later staat het rijtuig stil voor hun huis. Pierre springt van de bok. Matthieu stijgt ook meteen uit in een aarzelende poging om Amélie te helpen, maar die steekt haar neus in de

lucht en geeft Pierre een hand. Wanneer de gasten weg zijn, legt haar vader zijn hand op Amélie's arm.

‘Wat vind je van die Matthieu, kindje, wil je hem nog een keer ontmoeten? Het lijkt mij wel een geschikte kerel, die met beide benen op de grond staat.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Daar moet ik nog een nachtje over slapen, papa.’

Haar moeder kijkt haar hoopvol aan. ‘Eén nachtje, dat is goed. Maar denk er niet te lang over. Ik zag duidelijk dat hij geïnteresseerd was. We moeten het ijzer smeden nu het heet is.’

Terwijl ze naar haar kamer loopt, denkt ze na over de rijtoer. Matthieu is haar nog meer gaan tegenstaan. Hoe hij reageerde toen ze zei dat ze samen met haar vader pachters bezocht, sprak boekdelen. Ze weet echter, dat het belangrijk voor haar is om niet te lang te wachten met trouwen. Ze besluit om er met Alain over te praten.

Naar Alain

Er klinkt een ferme klop op haar slaapkamerdeur. ‘Dit is je moeder. Mag ik binnenkomen?’

‘Ja, kom maar.’ Amélie zat onderuitgezakt in haar lichtblauwe fauteuil. Ze komt met een schok overeind, wanneer haar moeder binnenkomt. Nu zit ze met een rechte rug, haar wenkbrauwen gefronst.

‘Dag, mama.’

‘Heb je nagedacht over Matthieu, of je hem nog een keer wilt ontmoeten?’

Amélie schudt langzaam haar hoofd. ‘Voorlopig niet. Ik heb de indruk dat hij mij niet de ruimte zal geven die ik nodig heb.’

Haar moeder spert haar ogen wijd open. Ze blijft staan en maakt zichzelf heel lang.

‘Je vader en ik vinden hem een uitstekende partij. Als je hem afwijst, maak je een grote fout! Ik eis dat je hem nog minstens één keer ontmoet en ik ga dat regelen.’

Amélie gaat staan, ze staat nu recht tegenover haar moeder met haar armen over elkaar.

‘Waarom vraagt u eigenlijk mijn mening? Die doet er kennelijk niet toe.’

Met een priemende blik kijkt haar moeder haar aan.

‘Meisje toch! Ik weet toch wel wat goed voor jou is. Je hebt een man nodig, dat is zeker!’

Het rijtuig, waarmee Amélie naar Alain rijdt, stopt in een stille straat met mooie herenhuizen. Pierre springt van de bok om haar te helpen uitstappen. Achter één raam ziet ze de groene fluwelen gordijnen bewegen. Zodra ze op de stoep staat, gaat

de deur open. Haar broer begroet haar. Hij is eenvoudig gekleed, in een wit overhemd en een nette pantalon, zonder jasje en zonder das. Zijn ietwat witte gezicht slijt open in een hartelijke glimlach. Met zijn bruine, halflange haren ziet hij er knap uit. Zijn bruine ogen hebben pretlichtjes.

‘Dag zusje, leuk dat je komt. Kom binnen in het huis van deze verstokte vrijgezel. Ik zag je aankomen. Laat je koetsier ook maar binnenkomen. Hij kan in de keuken wachten. Daar is vast wel iets lekkers voor hem.’

Lachend kust ze hem op de wang.

‘Dag lieve broer, ik twijfel er niet aan, dat er in de keuken wat lekkers is. Jouw kokkin is werkelijk onovertroffen.’

Samen lopen ze naar de salon. Ze kijkt rond. Het bruine goudleren behang is heel mooi voor een mannenkamer. Verder is de kamer sober, maar netjes ingericht. De donkergroene fauteuils hebben een eenvoudig model, maar zitten uitstekend. Op een van deze fauteuils gaat ze zitten, naast Alain. Hij schelt voor de bediende, die even later binnenkomt met thee, koekjes en fruit.

Onmiddellijk pakt ze een koekje van de porseleinen schaal.

‘Hoe gaat het met jou, Alain? Het zal zeker een genoegen zijn, om in dit mooie huis te wonen en niet lastiggevalen te worden door je ouders? Het lijkt mij in ieder geval heerlijk.’

‘Het gaat goed met mij, zusje, ik heb veel contact met vrienden en ik heb ontdekt dat ik van schilderen hou. Eén kamer heb ik als een soort atelier ingericht en ik heb schilderbenodigdheden gekocht. Voorlopig houd ik mij nog maar bij aquarelleren, dat lijkt mij moeilijk genoeg.’

Enthousiast veert ze op uit haar stoel.

‘Wat leuk, ik wil graag zien wat je gemaakt hebt.’

Hij bloost. ‘Nee, dat wil ik nog niet. Ik heb enkele werken gemaakt, maar ik vind het nog niet goed genoeg. Later.’

Gespannen gaat ze weer zitten. Ze tikt met één voet op de grond.

‘Vertel eens, Amélie, ik zie dat je iets op je hart hebt. Ik ken je langer dan vandaag.’

Eerst neemt ze een slok thee.

‘Alain, ik wil jou raadplegen over een moeilijke kwestie. Ik heb een flinke aanvaring met mama gehad.’

Hij knikt. ‘Ja, dat gebeurt wel vaker. Wat was er nu aan de hand?’

‘Mama wil mij aan een achterneef koppelen, Matthieu. Ik weet dat ik langzamerhand een oude vrijster begin te worden, maar ik heb geen zin om met hem te trouwen, want dan ga ik van de ene kooi in de andere.’

Haar broer legt zijn hand op haar hand.

‘Als het een geschikte kerel is heb je je hem meer vrijheid dan nu. Je kan bijvoorbeeld gaan reizen.’

Haar gezicht betreft, alsof er een wolk voor de zon trekt.

‘Matthieu lijkt me geen ruimdenkende man, ik krijg de indruk dat ik van hem bijvoorbeeld niet mag meepraten over bedrijfsvoering. Bovendien wil ik zelf mijn toekomstige man uitkiezen.’

Nadenkend knikt hij.

‘Ik zal mama morgen een brief sturen, om haar te vragen om wat geduld met jou te hebben. Ze moet jou niet zo op de huid zitten. Ondertussen raad ik je aan om met haar te praten. Ga maar ferm tegen haar in en maak het heel duidelijk, dat je je eigen keuzes wil maken.’

‘Fijn dat je een brief gaat sturen. Ik hoop dat het helpt.’

Aan het einde van het diner neemt hij haar in vertrouwen:

‘Ik heb een nieuwe vriend, Robert heet hij. Hij heeft golvend, blond haar en lichtbruine ogen. Hij houdt van kranten lezen en pianospelen, net als ik. Laatst speelde hij een nocturne van Chopin. Ik heb ervan genoten. Als ik hem zie, word ik heel blij. Vertel het maar niet aan mama, want je weet wel hoe zij kan reageren.’

Lachend slaat ze de handen in elkaar.

‘Ik weet precies wat je bedoelt. Ik zal het niet tegen haar zeggen. Ik kan wel zien dat die Robert jou na aan het hart ligt. Je ogen gaan stralen, wanneer je het over hem hebt. Heb je trouwens Cécile nog een keer gezien of gesproken? Ik heb al lang niets meer over haar gehoord.’

Zijn mond wordt nu een streep en hij fronst zijn wenkbrauwen.

‘Die Cécile, die mij verlaten heeft? Ik heb haar niet meer gesproken, maar ik hoor via via dat het dik aan is met haar nieuwe vriend. Wat heeft hij wat ik niet heb? Ik begrijp het nog steeds niet, dat ze mij voor die sukkel verlaten heeft.’

Sussend streeft ze over zijn haren.

‘Maak je toch niet zo druk. Ze is het niet waard. Het leven gaat door, je hebt nu toch nieuwe vrienden. Geniet maar van de vrijheid, die jij hebt. Jij kan doen waar je zin in hebt, ontmoeten wie je wil. Ik zou daar heel blij mee zijn. Maar nee, ik zit in de gevangenis, met mama als cipier. Had ze maar wat meer begrip voor mijn wensen.’

Vader

In de krant staat een artikel over de nieuwe automobiel, die Dion-Bouton aan het ontwikkelen is. Er staan ook wat wetenswaardigheden over andere automobielen in. Amélie leest het met aandacht. Ze ziet een artikel over een autorally, er komt een glimlach om haar lippen. Koortsachtig leest ze, haar vinger vliegt over de regels. In gedachten ziet ze zichzelf al rondrijden. Misschien kan ze haar vader ervan overtuigen, dat dat iets voor haar is. Op dat moment hoort ze haar vader telefoneren in de telefoonkamer naast de bibliotheek. Wat er gezegd wordt, kan ze niet horen.

Even later loopt haar vader de bibliotheek binnen.

‘Ah, goedemorgen dochter!’

Haar vaders gezicht staat somber, maar hij probeert te glimlachen als hij zijn dochter ziet.

Ze kijkt hem onderzoekend aan.

‘Goedemorgen, papa! Ik hoorde u telefoneren. Wie heeft u opgebeld?’

‘O, dat was dokter Dupont. Ik heb een beetje last van misselijkheid. Het zal wel niets zijn, hoor. Maar voor de zekerheid laat ik me toch nakijken. Hoe gaat het met jou? Ik hoorde van mama dat jullie een meningsverschil hadden.’

Haar gezicht plooit zich in een grijns.

‘Een meningsverschil noemt ze dat? Dat is wel heel zwak uitgedrukt.’

Vleidend kijkt ze haar vader aan en strijkt hem ondertussen over zijn arm.

‘Ik ben aan het lezen over die nieuwe automobielen. U hebt er vast ook wel eens een gezien. Het lijkt me geweldig, om daarmee een stukje te rijden. Vindt u het goed dat ik ga

zoeken naar een chauffeur die mij uitleg kan geven? Misschien wilt u wel mee?’

Haar vader krabt op zijn hoofd.

‘Ik heb erover gelezen en het lijkt mij nogal gevaarlijk. Daar moet ik even over denken, kindje.’

‘Alsjeblieft, vader?’ Haar stem klinkt nu zo zoet als honing. Zijn gezicht heeft een weifelende uitdrukking.

‘Papa, wil je verder ook met mama praten over Matthieu? Dat ze mij hem niet zo opdringt?’

‘Ja, kindje, dat wil ik wel voor je doen. Maar nu moet ik me bezighouden met de administratie. Kom je me helpen? Je bent daar zo goed in.’

Ze lacht naar haar vader.

‘Prima, ik kom mee. En alvast bedankt dat u met moeder gaat praten.’

Fijn, dat haar vader in ieder geval over Matthieu gaat praten. In haar hoofd vormt zich alvast een nieuw verhaal, over autorijden.